

El jurat de

ha decidit atorgar **el 1er premi en categoria adults** del certamen literari

Anatomia de l'esperança

a la Rosa Serrano i Centelles

de Navarcles (Bages)

L'anatomia de l'esperança

L'aire de l'hospital feia olor de silenci i de desinfectant, una barreja que en Marc ja s'havia après de memòria. Assegut vora el llit de la seva mare, observava el monitor rítmic, aquesta màquina que dictava el pols de la seva por. Ella dormia, però el seu rostre, marcat pels solcs de la malaltia, semblava traçar un mapa desconegut.

Va ser llavors quan el doctor Naya va entrar a l'habitació. No portava grans notícies, però sí una mirada serena.

—Marc, la medicina ens dona els números —va dir en veu baixa—, però hi ha una part que no surt a les analítiques. Jo l'anomeno l'anatomia de l'esperança.

En Marc el va mirar, confús. El doctor va continuar:

—No és un òrgan buit. Té l'estructura dels petits gestos: la pressió d'una mà que no es deixa anar, la voluntat de les cèl·lules per regenerar-se contra tot pronòstic i el coratge de qui espera. L'esperança té esquelet, musculatura i batec; es sosté en la confiança mútua.

Aquella nit, quan la mare va obrir els ulls i li va somriure amb una fragilitat infinita, en Marc va entendre que l'esperança no era una idea abstracta. Era tangible. Estava en la verticalitat de la seva esquena en no rendir-se i en la calidesa de la sang que encara fluïa, tossuda, per les seves venes. Era una arquitectura invisible, però la més resistent de totes les que ens mantenen dempeus.

